

Cineclub

Associació Cultural Granollers

Divendres 26 d'octubre / 19 i 22 hores

Diumenge 28 d'octubre / 19 hores

Centre Cultural de Granollers

2018

Sessió en col·laboració amb *af* Alliance Française

Le brio

(Una razón brillante)

d'Yvan Attal

Versió original en francès subtitulada

Fitxa tècnica

Direcció: Yvan Attal / Música: Michael Brook /
Fotografia: Rémy Chevrin / País: França / Any: 2017 /
Durada: 95 minuts

Fitxa artística

Daniel Auteuil, Camélia Jordana, Jacques Brel, Serge
Gainsbourg, Romain Gary, Yvonne Gradelet, Yasin Houicha,
Nozha Khouadra, Jean-Baptiste Lafarge

SINOPSI. Neïla Salah és una jove de l'extraradi parisenc que somia ser advocada. Es matricula a la facultat de Dret més important de París, però el primer dia de classe, la Neïla té un enfrontament amb Pierre Mazard, un professor polèmic, conegut per ser provocatiu i per parlar fora de to. Obligats per la universitat, professor i alumna han de preparar junts un concurs de debat nacional.

EL DIRECTOR. Yvan Attal (Tel Aviv, 1965), és un actor, guionista, director d'origen israelià i nacionalitzat francès. Va debutar com a actor a la pel·lícula d'Eric Rochant, *Un monde sans pitié* (1989) on va guanyar un César al Millor Actor Revelació. La seva òpera prima com a director és *Ma femme est une actrice* (2001), que va protagonitzar amb la seva parella Charlotte Gainsbourg. També ha dirigit alguns capítols de la pel·lícula coral *New York, I Love You* (2008) i després *Do not Disturb* (2012). Ha actuat en superproduccions com *The Interpreter (La intérprete, 2005)*, *El secreto de Anthony Zimmer (Anthony Zimmer, 2005)* i en *Rush Hour 3 (Hora punta 3, 2007)*.

ENTREVISTA AMB EL DIRECTOR

Quin va ser el punt de partida d'aquesta aventura?

Em van oferir el guió. És una comèdia que segueix a una jove que canta rap, juga a futbol i acaba a la Facultat de Dret Assas. Em vaig sentir molt atret pel tema d'una jove que rebutja ajustar-se al que s'estableix per tirar endavant. La pel·lícula es va anar convertint per a mi en una cosa cada vegada més allunyada de la comèdia. Els productors Dimitri Rassam i Benjamin Elalouf van acceptar acompanyar-me en el projecte.

Com va modificar el guió original: què va voler mantenir i què va voler aportar?

Vaig mantenir el que m'agradava i ràpidament vaig rebutjar la resta. A continuació, els tres continuem el treball en comú, reestructurant i enriquint la història, concentrant-nos en els punts que em semblaven més interessants. Vam haver de esporgar: eliminem alguns personatges de la mateixa manera que l'aspecte políticament correcte que jo no volia: la noia nord-africana que es porta bé amb tothom, que té un amic jueu i homosexual, etc. Més endavant, un altre guionista, Noè Debré, es va unir a nosaltres per reforçar certs punts. Va ser un plaer treballar en equip, és molt menys enervant que fer-ho a soles.

Ha esmentat el to còmic que el guió tenia al començament. Com descriuria *Le brio* ara?

És una tragicomèdia que fa riure, especialment gràcies als diàlegs, però que també et commou i et planteja una sèrie de preguntes... Soc incapaç de fer una pel·lícula sense un cert to còmic. Això em bloquejaria! Diria que *Le brio* és una pel·lícula simultàniament política i social, al mateix temps que alegre i enginyosa, basada en un personatge, una dona francesa de descendència algeriana, que és víctima dels prejudicis de l'actualitat, però que també és víctima de si mateixa i del seu seguici... Em sento molt connectat a aquesta història. De fet, d'alguna manera mostra el meu propi recorregut. Vaig créixer a Créteil, on el teatre em va donar l'oportunitat d'obrir-me al món a través del treball dur. Hi ha la idea subjacent que hem de pensar per nosaltres mateixos, la qual cosa ens obliga a qüestionar-nos els nostres principis. Aquests són els principals conflictes: la maleta que carreguem des del nostre naixement, com utilitzem les oportunitats que se'ns presenten per créixer, acceptant que altres contribueixin a la nostra formació.

La manera en què mostra els suburbis és original, res a veure amb els clixés utilitzats generalment en el cinema francès...

No volia mostrar el fet dur que és viure en els suburbis, perquè això és una cosa que la gent ja coneix. Em vaig proposar mantenir certa distància i mostrar l'ambient que envolta Neïla.

Parlem sobre el seu mètode de dirigir en relació amb el tema que estava filmant: la universitat, les lectures a l'amfiteatre, llargues seqüències de text. Però mai ens avorrim ni per un segon. Era el seu objectiu?

Absolutament, em preocupava com filmar monòlegs extensos, els debats públics, els desafiaments verbals entre Camélia Jordana i Daniel Auteuil. L'espectador ha d'escollar atentament els diàlegs sense sentir-se perdut en cap moment. Per això, el meu deure era escenificar de manera simple però mai monòtona, variant angles i plans. M'agrada quan un no percep la direcció en la pel·lícula que veu, això vol dir que està al servei de la història que s'explica. En definitiva, em vaig proposar variar la manera en què filmava aquestes llargues escenes de diàleg, però mai vaig permetre que la càmera em tragués avantatge..

CRÍTICA

Si, en su trabajo inmediatamente anterior a este, *Ils sont partout* (2016), Yvan Attal le pasaba su antisemitismo congénito por la cara a una Francia burguesa y bienpensante utilizando una corrosiva forma de comedia a lo Woody Allen, en esta (más conciliadora y sin aristas) *Una razón brillante* hace lo mismo (denunciar el racismo inherente tanto en la derecha como en la izquierda francesas) y vuelve de nuevo a hacer uso del humor para sacarle los colores a cierta intelectualidad anquilosada. Su principal instrumento no puede ser más clásico, algo que no deja de tener su punto irónico en un film elegante formalmente que bebe de modelos cinematográficos cuyos orígenes nos llevarían a la hollywoodiense *screwball comedy* de guerra de sexos: el mito de Pigmalión, sin ir más lejos. Cíclicamente revisitado por el género cómico (de la musical *My Fair Lady* dirigida por George Cukor en 1964, con Rex Harrison; a la teatral y social *Educando a Rita*, firmada por Lewis Gilbert en 1983, con Michael Caine), la fábula ética (y creativa, artística) del miembro de una élite que pretende modelar, de la nada, de la basta arcilla del lumpen, a una igual es en la película de Attal un (esperado) choque a la inversa. El intolerante, pedante y lleno de prejuicios protagonista (un Daniel Auteuil modelando un odioso personaje con todo su bagaje en el vodevil moral de Francis Veber) hallará no sólo la horma de su zapato clasista en la joven estudiante natural de un barrio marginal (la mediática cantante Camélia Jordana), sino, de paso, la cura para sus múltiples imperfecciones. Toma y daca dialéctico que precisamente hace de la dialéctica y la oratoria su instrumento de batalla ética y sociopolítica, *Una razón brillante* se sustenta en ese inverso pigmalionismo de su pareja estelar. Va limando su fiereza políticamente incorrecta inicial para abrazar un consenso amable que contente a todos. Sin embargo, en estos tiempos actuales donde ya no se puede reír uno de nada ni de nadie, en su humor y educación dialogante, que no rehúye a veces el insulto, halla finalmente su perfección. *Fausto Fernández / Fotografías*

Per commemorar el Dia Mundial del Patrimoni Audiovisual, abans de les sessions, es projectarà el curtmetratge:

The End Desuetud. Rèquiem per les 14 sales de cinema desaparegudes al llarg dels darrers anys a la ciutat de Granollers.

PROPERES SESSIONS

2 i 4 de novembre. *Mary Shelley* (2017), de Haifaa Al-Mansour

9 i 11 de novembre. *Thelma* (2017), de Joachim Trier

Dimarts Singlars. 6 de novembre: *Falstaff - Chimes at Midnight* (Campanadas a medianoche, 1965), d' Orson Welles

Associació Cultural Granollers

Roger de Flor, 33, 2n 2a
08401 Granollers
T 93 861 55 98
secretaria@acgranollers.cat

www.acgranollers.cat
@ACGranollers
AC Granollers
@acgranollers

AMB EL PATROCINI DE:

EN CONVENI AMB:

